

НА СОПКАХ МАНЬЧЖУРІ

Усе більше віддаються в часі події Другої світової війни, але в пам'яті й серці тих, хто воював і пережив воєнне лихоліття, вони досі здаються вчорашнім днем. Таким є і ветеран Великої Вітчизняної Адам Степанович Парчук з Вичівки, який цьогооріч відзначає свою вісімдесят п'яту пожиттєву весну. Втім, у своєму селі він чи не наймолодший фронтовець, бо в далекому 1944 році його мобілізували в Червону Армію ще 17-річним. Воювати ж йому довелося на східному фронті, проти мілітаристської Японії, яка в роки війни була союзником фашистської Німеччини.

Сьогодні, на схилені літ, Адам Степанович згадує про ті далекі буремні роки своєї молодості, про участь у боях з японцями. Важкими дорогами війни пройшов колишній танкіст – не один з його сослуживців поліг у битві з ворогом. Але він, дякуючи Богові, залишився живим, неушкодженим. "Життєва доля – то велике діло", – каже на це ветеран, який напередодні Дня Перемоги поділився своїми спогадами про перехитру війну на Далекому Сході, де він пройшов всю Маньчжурію – від Монголії до Порт-Артура та Жовтого моря.

загрозою роз-
стрілу, заборо-
няли іти в
армію. Мовляв,
або ідеш вою-
вати за "само-
стійну" Україну
з нами, або по-
лучиш кулю...
Невідомо, що
було б далі,
якби з Висо-
цька, де тоді
був наш рай-
центр, не при-
їхав сам воен-
ком з озброє-
ною охороною і
мене та ще
п'ятьох одно-
сельців мобі-
лізували й по-
везли спершу у
Висоцьк, а
потім на пеле-

ДОРОГІ ВЕТЕРАНИ!

Від усього серця щиро вітаю Вас з Днем Перемоги – священним святом народної мужності і звитяги!

У цей славетний день ми згадуємо всіх, чий життєвий шлях війною низько вклоняється та складаємо глибоку шану ветеранам, фронтовикам, які на своїх плечах винесли тягар війни та підняли країну з руїн у повоєнні роки. Ми ушляковуємо партизанів, підпільників, солдатських вдов, всіх тих, хто в тилу самовідданою працею наближав Перемогу. Саме всім Вам ми завдячуємо сьогодні і свободою та мирним небом над головою. Тож бажаю Вам міцного здоров'я, щастя, злагоди у родині, успіхів, благополуччя. І хай береже Вас Господь.

З повагою, голова районної ради ветеранів Ростислав Карпенюк

Миколи II стояла російська армія яку побили з кораблів японці під час російсько-японської війни 1904-1905 років. Я на власні очі бачив там цілі скирти людських скелетів, вбитих на тій війні: вони такі ваялися незахороненими, бо земля там – суцільний камінь... Лішише через 40 років, увійшовши бойовим порядком до Порт-Артура, ми відновили там честь і славу доблесних російських солдатів.

Загалом, бойові дії на Далекому Сході тривали до тих пір, доки на японські міста Хіросіму та Нагасаки американці не скинули атомні бомби. Після цього Японія 2 вересня 1945 року капітулювала. Війна закінчилась, але звільняти Адама Парчука та інших солдатів 1927 року народження в запас військове командування не поспішало. Відтак, майже сім років гардії сервант Парчук прослужив спершу в Порт-Артурі, затим у Владивостоці. Звідси й демобілізувався у березні 1951 року. За участь у бойових діях танкіст був відзначений бойовою медаллю "За перемогу над Японією", орден Вітчизняної війни та інші нагороди ветеран отримав вже у мирний час. Пишає-

готували до боїв на фронтах. Власне, за словами, Адама Степановича, там і умови були наближені до фронтових – новобранці жили в землянках, харчувалися теж поганіше, ніж на передовій. Опанувавши в "учебці" спеціальність танкіста-навідника, солдата направили далі, на Далекий Схід, де піднімала голову мілітаристська Японія. Зокрема, у танковому полку, в який потрапив служити Адам Парчук, як і по всій лінії кордону з Маньчжурією, відчувалася напружена обстановка підготовки до війни. На той час вже відгриміли салюти перемоги над Німеччиною, і на Далекий Схід почали прибувати все нові радянські військові підрозділи, в основному, танкові та артилерійські. А в серпні 1945-го розпочалися бойові дії проти міліційної Квантунської армії Японії.

- Наступ розпочався з потужної артилерійської по позиціях японців, – розповідає колишній фронтовець.
- Залишилися військові перебішли кордон і стали з боями просуватися углиб Маньчжурії. Нашому полку випало непросте завдання – перетнути велику гірську пустелю Хінган і вийти на тактичний плацдарм. Як ми мучилися, долаючи цю

СПОГАДИ ВЕТЕРАНА

Народився Адам Степанович 13 січня 1927 року. Рано пізнав сирітської долі: йому було всього півтора року, коли помер його батько. А невдовзі передчасно пішла з життя і мати, тож в 13 років хлопця залишився круглим сиротою. "Після смерті матері мене забрав до себе, хоч я йому не був рідним, дід Яков, - згадає своє нелегке дитинство і юність колишній фронтовик. - На той час я вже був работник і вмів сам заробляти собі кусок хліба: пас людські корови, виконував й іншу роботу в полі. Так і годувався..." Перед війною Адам ще встиг закінчити три класи початкової школи, а далі почалися роки німецької окупації, які запам'яталися йому не лише присутністю ворога, а й нічними приходами-набігами хлопців з лісу. Ці тривожні часи тривали до 1944-го, до приходу радянської влади, а в грудні 44-го Адама Парчука призвали в Червону Армію.

- Призвали мене лише за третім разом, - розповідає далі Адам Степанович, - бо про першої повістки з районного комітату, невідомо як, дізнавались "бульбаші" і, під

був наш районний центр, не приїхав сам воєнком з озброєною охороною і мене та ще п'ятьох односельців мобілізували й поклали спершу в Висоцьк, а потім на перелісний пункт в Ровно...

- У той час йшли тяжкі бої за визволення Білорусі та

льонної Квантунської армії Японії. Наступ розпочався з потужної артилерії по позиціях японців, - розповідає колишній фронтовик. - Залишились радянські війська йшли кордон і стали з боями просуваються углиб Маньчжурії. Нашому полку випало непросте завдання - перетнути велику гірську пустелю Хінган і вийти на тактичний плацдарм. Як ми мучились, долаючи цю величезну пустелю без води, при непередбачуваних спеці - словами й не передати. Ледве вижили, але всі таки здійснили той перехід! Для японських самураїв це стало великою несподіванкою, тож ми, знешкороджуючи дорогою їхні вогневі

На фото зліва: Адам Парчук

точка, стали просуватися вперед. Були й втрати, особливо серед нас, танкістів, бо у скелях Маньчжурії японці порobili каземати, стріляючи звідти з гармат та підбиваючи наші танки. На щастя, екіпажу нашого Т-34 везло - ніхто з нас навіть поранений не був. Досить швидко, з періодичними боями, наша колонна танків дійшла до Порт-Артура, на Жовтому морі, де ще за царя

командування не поспішало. Відтак, майже сім років гвардії сержант Парчук прослужив спершу в Порт-Артурі, з тим у Владивостоці. Звідси й демобілізувався у березні 1951 року. За участь у бойових діях танкіст був відзначений бойовою медаллю "За перемогу над Японією", орден Вітчизняної війни та інші нагороди ветерана отримав вже у мирний час. Пишався фронтовик і особистою подякою від воєначальника високого рангу - генерала армії Березовського, яку отримав уже після закінчення війни з Японією. "Ми тоді проводили показові стрільби, на які прибуло високе начальство, - згадає колишній танкіст. - Честь полку тоді випало відстоювати саме екіпажу нашої "тридцятьчетвірки", як одному з кращих. Зрозуміло, що найбільша відповідальність за влучність під час стрільб лежала саме на навіднику. Тож мій командир так і сказав: "Гляди, Парчук, не підведи..." Я не підвів: з трьох пострілів поразив усі три мішені, за що й отримав подяку від генерала та ще від нього особисто - 300 рублів в конверті. За ці гроші ми частувались усім екіпажем..."

Повернувшись додому, колишній фронтовик не сидів, склавши руки - довгий час працював у колгоспній будівельній бригаді. Зокрема, звів для людей не один десяток будинків і не лише у своєму селі. Разом з дружиною Оленою Іванівною, яка, на жаль, вже відійшла у вічність, виховали троє дітей: двох синів і дочку, котра ніяк не доглядає батька. Пишається ветеран також 9 внуками та 13 правнучками. "Маю сьогодні велику родину. Заради цього й варто було йти на війну, не шкодуючи сил, крові й свого життя", - каже на прощання Адам Степанович і міцно потиснув руку, засвідчивши, що ще є порох у порохівниці. Тож зичимо ветерану при здоров'ї зустріти ще багато переможних весен.

Сергій Тишковець